

Pilgriminė kelionė į Čenstakavą 2014

Julián Carrón žinia

Brangūs draugai, tai žmogaus drama: trokšti kažko, ko negali duoti pats iš savęs, nes mūsų troškimas yra neišmatuojamas tuo, ką galime patys padaryti ar sukurti savo jėgomis. Mes patys nenusprendžiame, koks yra mūsų troškimas, bet jį atrandame kaip „struktūrinį nedarnumą“, – sako kunigas Giussani – kuris sugrąžina begalybės, visumos troškimą. Galima daugiau ar mažiau sąmoningai suvokti, kad tokia yra problema, bet neįmanoma, kad tame, ką mes darome, nepasireikštų visumos troškimas. Dėl to kartu su Cesare Pavese sakome, kad „tai, ko žmogus ieško malonumuose, yra begalybė ir nė vienas neatsisakytų vilties pasiekti tą begalybę“ (*Il mestiere di vivere*).

Jeigu su tuo, ką patys sukuriame ar padarome, negalime atsakyti į savo troškimą, tai vienintelė galimybė yra ta, kad atsakymas ateina iš kitur. Žmogus negali išpildyti savo troškimo, jeigu neatsiveria kažkam kitam. Tačiau kaip gali atsirasti šis atvirumas, jeigu dažnai manome, kad atsiduodami kitam prarandame save? Tik patiriant tokį patrauklumą (galvokime apie meilę), kuris sugeba atidaryti „sienas“. Žmogus gali atsiverti tik tada, jei esaties patrauklumas yra toks galingas, kad sugeba laimėti prieš užsidarymo pagundas. Dėl to Paslaptis įėjo į istoriją tapdama tokiu patrauklumu, kuris suteikia žmogui santykį su jį atveriančia esatimi, kuri jį nuginkluoja ir neleidžia likti barikadose, jį atveria kažkam, kas jį gali užpildyti.

Eikime į Čenstakavą prašyti, kad ši Esatis mūsų gyvenime būtų tokia reali, jog paskatintų atsiverti jos patrauklumui. Neišvengiama, kad kiekvienas, jeigu neranda to Kito, nuo to momento, kai troškimas lieka kaip milžinas „vienišame lauke“, bandys gyvenimą užpildyti savo darbais (G. Leopardi, „Il pensiero dominante“ [Dominuojanti mintis]). Jėzaus tvirtinimas yra šis (ne dėl to, kad nori įsakyti ką nors, bet dėl to, kad neša pažadą): žmogus gali pasiekti išsipildymą tik tada, jei į savo gyvenimą įsileidžia Jo esatį. Kas tam turi galimybę? Kaip matome Evangelijoje, susidūrus su šiuo tvirtinimu atsirado tiek daug pasipriešinimo, iki to, kad beveik visi jį atmetė. Reikia meilės, kad jį atpažintume, tai meilės problema. Gyvenimo problema nėra sėkmė, bet meilė; savo patirtyje tai suprasti yra lemtinga.

Pilgriminė kelionė yra privilegijuotas momentas, nes dėl pačios gesto dinamikos, dėl nuovargio, dėl pastangų, dėl kelio ilgumo kiekvienam lengviau pastebėti savo troškimo prigimtį, lengviau suvokti patį save, taigi ir prašyti kažko Kito.

„Gyvenimas yra mano, nepakeičiamai mano“ („Movimento, ‘regola’ di libertà” [Judėjimas, laisvės ,taisyklė‘], 1978), sakydavo kunigas Giussani, ir niekas nėra taip rimta kaip gyvenimas, nes jame žaidžia laimė, tai yra priežastis gyventi. Labiausiai reikia eiti į Čenstakavą ir prašyti šio sąmoningumo, duoto nuo pirmo momento, kuriame pajautėme rimtą patirtį gyventi, dėl kurios savyje atradome troškimą būti laimingais, prašyti, kad nepasitenkintume mažesniais troškimais.

Jūsų prašau eiti link Čenstakavos Madonos prie visų savo intencijų pridėdant ir dar vieną: kad Comunione e Liberazione (Bendrystės ir Išsilaisvinimo) judėjimas, švėsdamas savo 60-ąsias įkūrimo metines, išliktų ištikimas gautai charizmai, nes savo akimis matėme charizmos, įsikūnijusios į kunigą Giussani ir patraukusios visus, vaisingumą.

Galime prisidėti prie Popiežiaus Pranciškaus kvietimo – nešti Kristų į gyvenimo pakraščius, į vietas, kuriose vyksta visų gyvenimas – tik tada, jei mes patys esame liudytojai charizmos, leidžiančios dabar išgyventi krikščionybę su tokiu patrauklumu.